

ráérezett, ráhallott, kilencvonalnyi
 önimádat csap le a peremkövezetre,
 a víz mélyén megbetonozva is
 víz van, mozdulatlan akkordok
 tetszelgő lényege; és felszínes színeváltozás,
 ha estéknént bevilágítják a vízsugarakat
 késsel, zölddel, sárgával, tűzvörössel,
 és szaporodnak a színárnyalatok,
 mint az örület változatai. Az italok,
 a gyógyszerek síkban kínálkozó alapjai
 csupán egy-két vad zongorista sehol sem
 kikötő hörgésének, leszáll a szégyen,
 felszáll a zene. Kilencvonalnyi
 önimádat. Lecsap a billentyűkre
 a légörvényből a héja, zárt hangok,
 zárt csók, zárt ruhák szakadnak fel
 véresen a csőre nyomában, a szárnya
 dobverés, a víjjogása szinkópás rézfúvós-
 menekülés az elemi lényeg elől,
 egy kontinensből vágyott el, mohó
 és vétkes lelkiismerettel, kiszolgáltatott
 testtel, véget nem érő éjféli utáni órákkal,
 édes, himnemű bábzenével, azért járt
 kilenc lábbon a peremkövezet fölött,
 kék-rosszhangulatban azért volt otthon
 minden elrongyolt frakkban, ismeretlen
 bőrben, bőrszínben, sohasem próbált
 szaxofonsivításban, azért torpant meg
 hirtelen hangot hallva az Ötödik sugárút
 és a Negyvenkettedik utca sarkán a mocsokban
 feltisztuló járdaszegélyen, azért, azért hullt térdre –
 és a kontinens utolérte.

Lászlóffy Aladár

ODA-VISSZA

Réz Pálnak

Feltámadás után egy boldog pánik!
 Vagy boldogtalan. Minden visszaválik
 és folytatni lehetne: nemcsak emlék,
 de újra létté lehet minden nemlét.

Oly sűrűség lesz majd, mint soha akkor,
amikor nagyon untatott egy vak kor,
és mégis kívártam fegyelmezetten,
míg feltámadás-jogosulttá lettem.
Ha kiürült a másvilág egészen,
s egy boldog pánik tör ki eme részen,
ki egyszer már síri magányt szerettem,
nem szorongok egy újabb rengetegben
(éppannyi jót jelent, amennyi rosszat?),
nem vállalok itt még egy élethosszat.
Elhúzódok majd valahova félre,
nem újabb ismeretlenektől félve,
de morcosan, nem is tekintek hátra,
és visszaölöm magam a halálba.

HATÁSOK

Egy citromot kell kettévágni –
s száll a teremtés illata.
Gioconda-színű és Vivaldi
hegedű-inger egymaga.

A penge villan s itt a vércsepp,
csak szintelen – hogy a vakok
s a jelképként köröző vércse
megszimatolja: hol vagyok.

Egy citromcsepp a tenyeremben –
az ősteremtés sóhaját
még mindig megérti az ember
hány ezer barlangfalon át.

Ebből a futó érintésből
ragadt át rögtön ide, hol
a nikotin s a rézkilincs-szag
egymás nyakában haldokol.

Felmutatom a konyha mélyén
és tőle minden megremeg,
mint hajdan görög jósdá éjén
az átsuhanó istenek.

DÜRER-BALLADA

Én, szinek és formák pogánya,
a tatár-szagból menekült,
most ülök be Európába,
hol Wotan pereputtya ült,
hol Nagy Károlyt nyalták a múzsák
és Rómák nyelték el a fényt.
A függönyt végül összehúzzák.
Egy másik idő elején.

Modern a középkor szegélyén.
Magszenved mindent. A derüt.
Távol, a nyugat csipke-mélyén
egy flamand tenger visszasüt.
Hol Bizánc bőrét szegre húzzák
s Budára bízhatják a fényt,
a függönyt durván összehúzzák
egy másik idő elején.

Egy szép pohár, egy karcsu asszony.
Egy furcsa nádfedél s a zöld
mocsári visszfény mit fakasszon?
Poéta, vadlúd belekölt.
Hol ördög szókiti a búzát
s a puszta nyeli a reményt,
a függönyt bizony összehúzzák.
Egy másik idő elején.

Fenn, túl az allegóriákon,
germán szivárvány ívein
az ég s a konyha: tömjén s tárkony
mennyeznek, jámbor hiveim!
Hol égi vándormértan húz át
a villám-tabló tetején,
a függönyt mindig összehúzzák.
Egy. Másik. Idő. Elején.

Ajánlás:

Vannak, kik mindezt átalusszák,
mint nyulacskánk a nagyregényt.
...Az időt sajnos összehúzzák
egy másik világ elején.